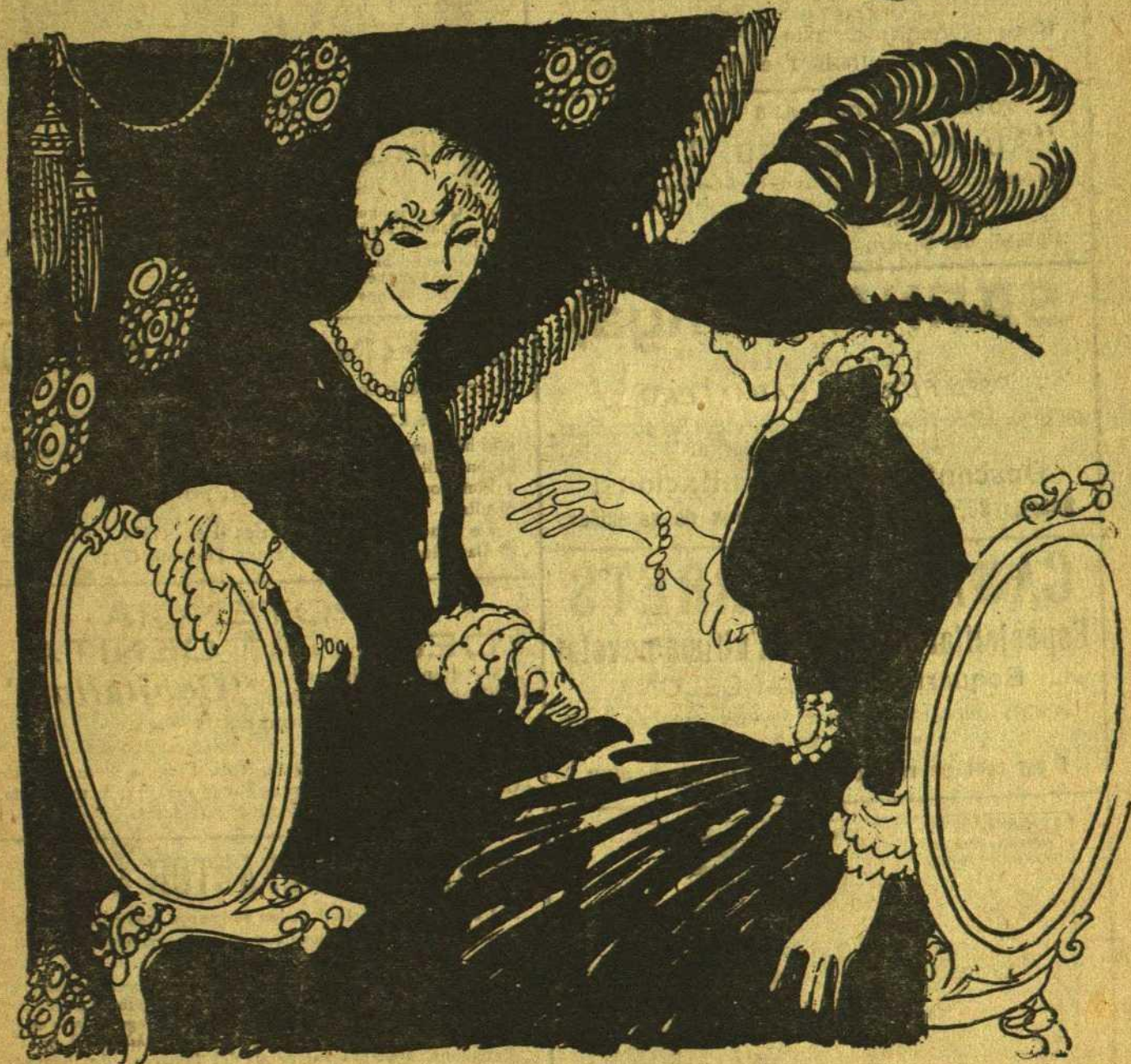

PAPIRU

—I què t'ha dit el metge?
—M'ha dat uns polvos de primera.

ROYAL CONCERT

Follies de Moda

El Rei dels Musis-Malls

Exit del

TRIO GEORGEFFS

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 **American Bar**

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba

Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

TOTES LES NITS GRANS VETLLADES

“Au Cabaret du Tangó”Lloc de reunió dels noctàmbuls de l'aristocràcia barcelonina
Salons instal·lats en els populars sotanos del cafè restaurant

RIO DE LA PLATA

Rambla del Centro, 12

Teléfono, 1195

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLEROno té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts
fa desaparèixer la sarna.**Desconfieu de les imitacions!**

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

CASA DE BARRETS

Especialitat en Gorres d'última novetat

Boqueria, 34.—BARCELONA

La més important, la que serveix més bé i la
que ven més barato

5 per cent de rebaixa als lectors del PAPITU

—Et diré que'm diguis que hi ha una altra casa que serveix millor
que aquesta, nostra separació serà eterna.

Carrer de Santa Ana, 34.—Barcelona

LADILLAS (cabras)

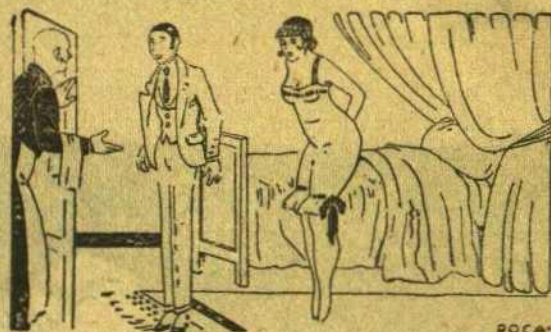
exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

—Què se'ls hi ofereix?

—Demani per telefon n.º 3541 a la OSTRERA MODERNA,
Quintana, 7, que us preparin 4 dotzenes d'ostres super extra
i 2 racions dobles de percebes.

—Està molt bé.

—Cuiti, eh, que estem molt dèbils!

SARNA (RONYA)

Curar-la, sols costa 10 rals. Amb un frasc de

Antisàrnic Martín'hi ha prou. No fa pudor, com els Sulfuretos, i no té cap
inconvenient.Son consum és extraordinari pels seus meravellosos
resultats.De venda en tots els Centres d'específics i Farmàcies
de Barcelona, i en la de l'autor, Parlament, 17.**IMPOTENCIA
Y DEBILITAT GENITAL**se curen radicalment
i amb absoluta seguretat amb **“Genitalina”**
del savi alemany doctor Wagner

Us extern

Pessetes 10 el frasc

DE VENDA: Josep Segalà, Rbla. Flors, 4; Pérez, Martín
i C.ª; Gran farmàcia «La Cruz», Escudillers, 75; Antoni Serra,
Pelayo, 9, i en totes les principals farmàcies.**TIRANT-BENEFACITOR PATENTAT**Pel desenrotll del pit de les senyores, cavallers i nens
Indispensable a tota persona que apreciï i practiqui la higiene
en el vestir.Amb l'ús del Tirant-Benefactor, les senyores conseguiran
el desenrotll dels pits, poguent prescindir així de
medecines i onguents perjudicials moltes vegades a la sa-
lut.—De venda en casa els Srs. *Eduard Schilling, S. en C.*
(Barcelona, Madrid i Valencia) i del fabricant de lligaca-
mes i tirants «Smart»**Amador Alsina**Riera Sant Joan, 8, Barcelona, que enviarà follet gratis
a qui ho demani.

REDACCIO Y ADMINISTRACIO: Pelayo, 38

Hores, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIO

Espanya, trimestre Ptas. 2

Estranger, 3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

LES HORES D'AMOR SERENES

I ja que dediquem atenció preferent a l'estudi de la dona en general, anem ara amb les cames de l'atenció a endinçar-nos en el de la dona en particular.

Sembla que no, i la professió, el treball, etc., a que's dediquen les dones, les torna d'una manera o d'una altra. No és la mateixa dona una, qualsevol, quan se dedica a cosir roba blanca, per exemple, que si es dedica a taquillera de cine. L'ofici, el treball, les transforma. Encara és més: hi ha feines que essent diferents donen per resultat un mateix tipu de dona. Hi ha professions que tenen cert parentiu espiritual. Qui negarà que hi ha una misteriosa relació estreta entre les telefonistes, les taquilleres de cine, les noies de «El Siglo», les torradores de Tupinamba i les sabateretes? Totes aquestes ocupacions creen un tipu de dona, un tipu perfecte i ben definit física i moralment. Totes elles son primes, però ben fetes; totes calcen molt bé, totes van escotades a l'estiu, casi totes són morenes i fan ulleres i si no'n fan pel seu natural acaben fent-ne apel·lant a medis que al fi i al cap també són naturals. Moltes vesteixen trajes negres i estan carregades de pit com si tinguessin una pulmonia; tenen els ulls negres i brillants; i acostumen a parlar en castellà; riuen tombant el cap enrera com si anessin a desmaiarse; són amigues de les flors i de les postals de pareja; tenen novio i són unes fervents partidaries del cine i de les noveles de tres o quatre tomos; en el teatre sols passen per l'opereta i pels drames de'n Ricardito Calvo; perquè troben en aquest actor una afinitat anímica que les torna boges, i és que, en efecte, en Ricardo Calvo, si fos dona, també seria telefonista o depedenta d'una sabateria.

En una altra esfera també hi ha una serie de professions que creen un tipu de dona més esllanguit i espiritual. Les noies que van al Conservatori, les que patinen, les filles d'empleats de l'Estat, sobre tot les que estudien llengües, l'anglès principalment; les que juguen al tennis, les que canten cançonetes i romances en les vetllades familiars, les que van en bicicleta, les que estan suscrites a periòdics d'elegancia, etc.

No os càpiga el més petit dubte: hi ha professions, hi ha gustos, hi ha aficions, que semblen agrupades de tal manera que l'una porta l'altra, i les noies que senten aquestes aficions se semblen totes de còs i d'ànima. Aquesta és una regla que'l bon currido no deu haver de perdre mai de vista. Que treballa a una Tupinamba i li envia postals i la porta al cine i l'espera a la cantonada quan plega de torrar cafè? Doncs els mateixos procediments, la mateixa tàctica que emplea per a aquesta, deu posar en pràctica el dia que la de turno sigui una nena del Siglo o una telefonista, etc., qualsevol noia que pertanyi a aquest ram. Sempre, emperò, tenint en compte que hi ha també una mena d'afinitat o nexa establert entre un agrupament determinat de

dones i els homes que agraden a aquestes dones. Es a dir, que aixís com les aficions en serie creen una dona tipu, també cada dona tipu té el seu tipu d'home preferit. Per exemple, nosaltres hem pogut observar que a les del grup de telefonistes, etc., que per a major claretat en direm el grup de «noies-cine», té escollit un tipu d'home perfectament definible. Es jove, d'uns vintiquatre anys. Si pot ser, estudia o hauria d'estudiar. Porta bigoti negre. Té uns ulls també negres i somniadors com una mala cosa, celles poblades però mai juntes sobre el nas. Alguns porten lentes. Porten violetes al trauc. Són molt valents i es barallen amb el primer viant que passi distret i els hi dongui la més petita empenya, i porten la clenxa a un cantó.

En canvi, l'altre agrupament de dones que hem apuntat a la lleugera, les «noies-piano», senten una singular predilecció pels joves de clenxa al mig. Els joves de clenxa al mig que agraden a aquesta mena de xicotes, no poden estar vermells mail al contrari, el seu color es trencat, que vol dir groguenc. Aquesta vegada són ells, els homes, el que fan ulleres, unes ulleres morades de poeta modernista. Això vol dir que en la seva indumentaria se regeixen per un gust decadent. Gust que va molt bé per a fer aparèixer com a elegants estrafalaris a tots aquells que no tenen pasta per fer-se bons ternos. Tenen les mans primes i llargues, amb un conjunt de dits que sembla un sarrell i amb unes anells en aquests dits que són grosses, amb pedres de tots colors i sobre tot unes vermelles, i descomunals com un disco de ferrocarril. Coneixen musica (?), parlen mal de'n Vives del qui diuen que és un pispà; saben parlar amb signes, allò del *lenguaje de los enamorados*; solen resistir amb un envejable estoicisme les bromes que les criades del veïnat de casa la novia els hi fan a diari, i ni tant sols senten les indirectes d'aquestes ni els tronxos de col que cauen cada mig dia a l'hora de tirar la col al foc.

Tots aquests detalls i altres que podríem ofrenar-vos, estimats curridos, os son ben necessaris per a l'exercici de la vostra professió, doncs és de suposar que com a perfectes curridos que sou no pertanyeu a cap de les categories establertes en aquesta crònica ni a les que per falta d'espai deixem d'establir, puix el currido com cal és un tipu d'home que sense ésser el tipu clavat de cap dona, amb les seves artimanyes i amb la ciencia oculta que té i l'experiencia que l'ofici li ha donat sab adaptar-se perfectament emmotillant el tipu que sigui necessari i aguantant-lo mentres dura la feina. Aguantant-lo com un còmic l'aguanta en escena fins que s'ha acabat l'obra. Vegeu, doncs, com aquestes lleugeres indicacions os poden ésser convenients per a la conquesta de dones que pertanyin a qualsevol dels dos grups descrits.

Com que ara en aquests moments sentim que la materia ens va rajant abundosa, deixarem per altres cròniques la continuació de tant interessant tema. No temin. Serem discrets com una llevadora.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Notas bipodérmicas y antagónicas recogidas del mismísimo teatro de la guerra por nuestro equidistante y geodésico corresponsal Buendía y Gassol, envidia de la prensa de New York de Arriba.

Nota.—Hemos recibido, para Buendía, los siguientes efectos: de Pich, una película de 3 kms. De Agulló, un ejemplar del «Diamante azul». De Foronda, un pase para ir a pie y de Pepe Gil un loro. Mil mercedes.

Jueves, 30.—Tengo una carpanta que Dios nos dé. Nunca me veo tipo y por esto en lugar me quieren hacer la vida. Hay gamaruses que piensan que un cabeza de brote como un servidor tiene basta con un plato de hachos y una sardina salada orinada. ¡Carail y lo que cuesta decir «arengada rovellada» en el idioma de Junoy! Ya cale que para que un servidor no vaya de aquí para allí como la barca del mal tiempo que me mandéis aquel pico que me debéis, pues sino esto durará de Ir Arriba a San Estuya y me darán un harito de leña que me esmicolarán el rellano de la espalda. ¡Tengo un bien de Dios de ingleses! El otro día, uno muy del morro fuerte vino como aquel que ya tiene el bote lleno. Suerte que le convidé a tomar un verde mudo y le dije un chiste: ¿Cuántas patas tienen las gallinas? ¿Dos? No, señor. Dos y... pico.

Viernes, 31.—Hoy la diña el año. Buen viento y barca nueva. Ya le pueden hacer un nudo a la cola, que nos ha hecho de pequeños el senyor 15. Si el novio no es de mejor taranan, será cosa de tomar un determinio. Un revólver o una conferencia de Pich, ya se lo diré. Ahora les diré una cosa gorda. Ya estoy en Turquía. No se queden parados. Yo soy así: eléctrico y demás. Allí, en Bulgaria, me ganaron dos nabos al dos quartos de ocho y pensé: Aquí te pelarán y acabarás en la cangri. Toquemos el dos, que el tres ya es fuera. Y tal dedo tal hecho. Yo sí que he hecho bien aquello que se dice el negocio de Roberto con las cabras. A ver si caen cómo convertirían un pantalón de estío en uno de invierno. ¿No? Es muy simple. Se le hace un agujero en el asiento y ya verán como sirve para ver-ano. Palabra.

Sábado, 1.—Ya tenemos uno más. ¡Nos hacemos viejos! que decía Torner el año 1650. Ayer hice piñas con un turco que se parecía a Matons y que vendía tramuses. Yo estaba repapado en un selohace, junto al cielo abierto del Hotel donde me fian (no se pas qué ven!) cuando me viene un vaina y me dice «¡Kajthamahuji-fash!» «¡Bueno!», hago yo como aquel que le dicen Lucia. El hombre se pica y me hace lenguotas. Yo que soy hombre de Pablo pero que si me burjan tengo un pronto como el vino de seis, le di un mástico que trontolló el barrio. El turco, hecho un feria, me dijo: «Es fuerza de la bromita usted; se ve que está de anteojo!...» Y se las piró. Ello os demostrará la confianza que tienen los turcos en la cooperación alemana para meter nariz en Egipto. ¿En qué se parece uno que no vaya de cuerpo a una peñadora? En que pe-i-nall!

Domingo, 2.—¿Cómo les prueba el 16? A mí de aquella manera. Medio higo medio racimo. Estos horrores de la guerra me revuelven. Yo soy muy tierno, casi poético, y esta carnicería me indigna. Me refiero a una carnicería que hay aquí a la cantonada que no quiere fiarme un palpiso. Hoy, con una tarjeta de Prado de la Riba, he visitado a Pujai-Baja, que es algo grueso en el ministerio de la Guerra. Yo, con esta barra que habillo, y perdonen el bombo, le digo: «Es buela o es verdad esto de que quieren hacer cabo a la India?» Y me dice: «Es el Corán. (Bueno: quería decir el Evangelio). Si quiere venir, ya lo sabe» Yo, que aunque vosotros creéis que soy un culo de café sé cumplir como un hombre que cumpla, dije: «¡Justa la maderal Me vengo.» Y si Alá quiere mañana me pego al ejército. ¿En qué se parece el sombrero de Peyo a un turco? En aquello de ¡Ala-es-grandel!

Lunes, 3.—Ya estoy haciendo la malita. En un pañuelo de lio pongo un número de «La Vanguardia», un grapado de escuradientes, el tomo segundo del anuario Riera, una caja de mistos de pedo, otra de neumáticos, medio kilo de chocolate, los dramas de Martínez (D. Gregorio) y un paquete de agujas de cabeza. La raspa, al saber que voy a la guerra, no hace más que somicar. Parece un saco de quejidos, pero yo hago el corazón fuerte. Me hago un tipo de reir cuando pienso en la gañita que harán mis ingleses cuando vean que

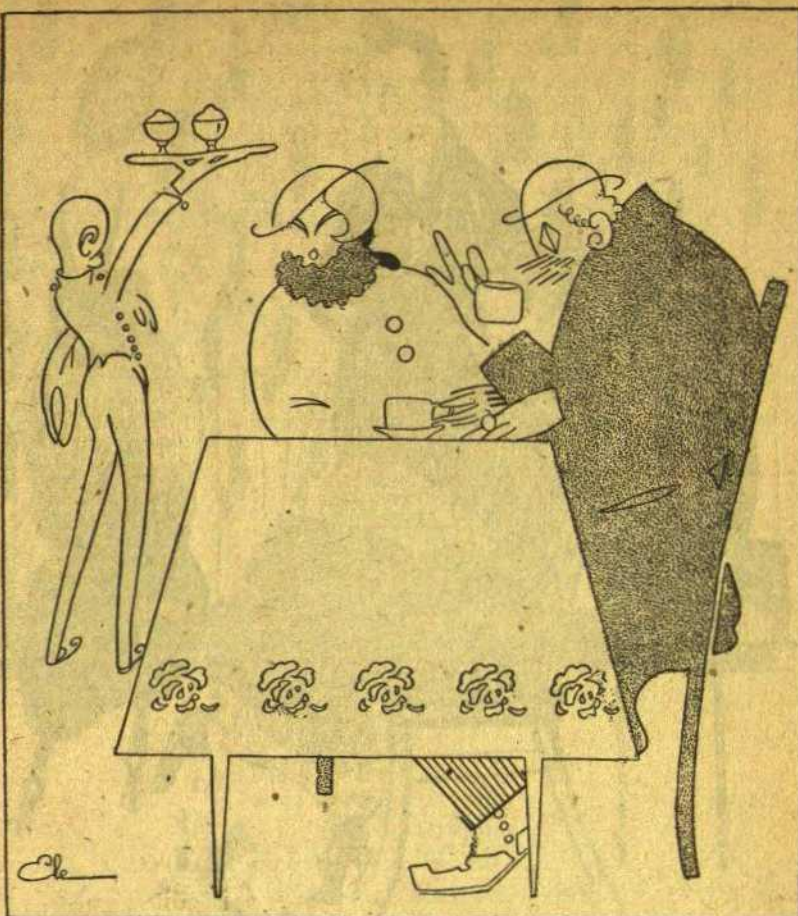

he tocado pirandón. Que me vengán detrás con un fluvio sonando. A ver si me dicen en qué se parece un buey al mar: en que te-banyes!

Martes, 4.—¡Xina, xina, xina! Así hacía palmo más o menos la banda que me despidió. Yo, al director, le di por la banda 10 céntimos. ¡Renioño, cuánta gentel! ¡Aquello parecía el Torín cuando torea el Sacas! Yo, emulsionado, no hacía más que decir... «¡Carail ¡carail!»

Mis 6,545 compañeros decían lo mismo, pero en turco. La raspa, desde el mojado me meneaba un trapo de la cocina. Yo, para corresponder, le hice butifarra. Vienen a bordo un montón de cañones de tamaño natural que hacen respeto. El capitán me dice que llegaremos tan trempados a sitio, pues los enemigos han hecho mutis y no se les ve gota. Decid a Rosés que no se cabezametara por esto de no ser concejal. Tampoco lo es Serra y está como aquel. El barco ya camina. Abur. ¿Cuál es el colmo de la rapidez? Dar vueltas al farol con tanta prisa que se pueda dar un beso en el cogote. Bueno: la cosa no es un beso. Es otra cosa que también se hace por detrás.

Miércoles, 5.—Esto está más tranquilo que el Casino Conservador. Se muere un caloyo y nada. Hay triángulo y nada. Cae uno al agua y nada. Le pregunto a un cabo a donde vamos y me dice una cosa fea. Es un mal hermano; ya se lo diré. ¿Y Pich? ¿Qué hará ahora, sin vara? ¿Qué penal Creed que la tengo muy gorda. La cabeza me rueda, y todo me sube y me baja. ¡Josep! ¡Josep! ¡¡Ah!!! ¡Y cómo se hartan los peces! ¡Ay, la madre, si esto dura! Por todo se ve mar y cielo. Sólo falta Borrás. ¿Por qué las mujeres suelen tener la culpa de todo? Por aquello que dicen que siempre salen con las anca-rregadas... No sé si me entienden...

—Mira que gelats en aquest temps...
—Home, senyal que van calents.

PER A L'ANY NOU

Pronòstics astronòmics atmosfèrics papitescos pel present mes de Janer 1916

Com a dats fixos, podem jurar i perjurar per endavant que durant el present mes de Janer el Sol sortirà cap allà les set i minuts del matí. També anirà a posta pels voltants de les cinc i quart o mitja de la tarde. No és gens probable que'l sol surti un parell d'hores abans i se'n vagi cap a la nona tres hores més tard, doncs o una de dues: si aixís fos, o ens trobaríem en ple Juny, i fóra molt estrany que comencéssim l'any 1916 pel mes de les carabasses, la fals al puny o lo que faci de fals, de'n Belmonte, o be's demostraria que l'astre rei estaria més borratxo que una guinda.

El sol, mentres duri el mes de Janer, serà invisible'ls dies que siguin núvols. (Aquest important dato científic ens l'ha procurat amablement el senyor Comas i Solà, director de l'Observatori del Tibidabo.)

També el sol serà totalment invisible per les nits i particularment pels cegos. (Dato arreplegat en l'Acadèmia de Ciències.)

Els qui's col·loquin a laombra, encara que sigui a la d'un plátano verde, no rebràn gens els raigs solars. També's deixarà notar que durant aquest mes els tradicionals rellotges de sol que's trobin instal·lats en en els cellers, sótanos, coves, subterranis i clavagueres, se pararan amb molta freqüència. (Dato que'ns ha pro-

curat la rellotgeria «El Regulador», de la Rambla.)

Es casi segur que'l sol farà la seva posta per Oest casi totes les tardes. Actualment s'estàn fent gestions per a que la posta coincideixi amb el capvespre, però encara no hi ha res segur.

Durant aquest mes, escassejaràn els eclipsis de sol. No obstant això, el dia 18 del present mes, a les 3'35 del matí o tres quarts de quatre, tindrà lloc, si el tiempo no lo impide y con permiso de la autoridad, una interposició entre'l planeta Saturno Park i l'astre rei torrador de berrets de palla. Aquest eclipsi de sol, anunciat per l'Observatori de la Budellera, serà solament visible per la nit i en el nord de Siberia, mà dreta de Xina, carrer de la Corribia, Sud del carrer de'n Trenta, Hospitalet, Bordeta i Sans. Segons l'observatori de Kamemberg, també serà visible a l'Est d'Arbeca i Llofríu, però nosaltres i el Director de Correus creiem que no's veurà per cap banda, poguent assegurar solament que en el saldo que queda de Servia se continuarà veient les estrelles amb cua o sense, encara que és probable que la Servia porti cua.

Referent a la Lluna, per ara sols sabem que té més quartos que nosaltres. (Dato facilitat pel Crèdit Lyonnais i que no té volta de full.) L'hora per sapiguer a quina hora la Lluna entra en funcions, coincideix amb l'encesa dels fanalers, la sortida de les burres de la llet i la de les meuques del carrer de l'Unió.

—Es dir, senyor modisto, que ara és moda curta?
—Sí, senyora: curta i gruixuda.

Començarà el Janer amb pluges, neus, glaçades, gelades, horxates, borrasques, tempestats, pedregades, gegolífics, loteries, terremotos i altres números de varietés.

Del mes present de Janer, casi bé's pot assegurar que serà poc calurós, encara que amb l'ajuntament que ha debutat en el cine de la Plaça de Sant Jaume ens faci suar i acalorar-nos. A conseqüència del fret, els llobarros i les sardines de la Barceloneta se trobaran afectats pel dengue.

La Junta de Navieros anuncia als navegants que fugin dels estornuts de les ballenes del Mediterrani, estornuts que alguns d'ells van carregats amb bala.

El dia o nit que hi hagi nevada, serà anunciat per l'Atracció de Forasters amb set o vuit dies d'anticipació.

Durant aquest mes, a conseqüència de les pluges, sortiran de mare'ls rius que no estiguin orfes.

Les velacions s'obriran de bat a bat, abans del dia set i mig. També durant el mes de Janer se podrà treure ànima del purgatori per tot el dia 9 i sense recarrec i diners de la butxaca a tota hora. La bufanda és lo que no's te que treure.

Consell digne a seguir per tothom és el que fa referència als medis de combatre'l fret, doncs durant el mes de Janer la calefacció és molt més necessària que per la Mare de Déu d'Agost.

Per combatre'l fret, lo millor és l'estufa, que si quan se compra se queda a deure, se converteix en estafa;

també dona bons resultats el calorífer, aixís com rebre una palica, però sens dubte que per anar calent no hi ha res com fer exercici amb tot el còs i sobre tot fer-se donar massatge.

L'Academia de Medecina, i en el seu nom el Doctor Pasticets, diu que no és convenient passejar pel Tibidabo de dos a tres de la matinada i amb tratge de bany.

Resulta prudent, en aquest mes, portar samarreta, encara que sols sigui per a que la camisa no'ns arribi al còs. Referent a les samarretes, no és indispensable tenir-ne moltes. Amb una grossa, per exemple; es pot anar tirant, entenent-se que una grossa no vol dir en aquest cas dotze dotzenes de samarretes, sinó que amb una que sigui grossa o gruixuda n'hi ha ben bé prou.

Al sortir, per les nits, dels cafès, cines i teatres, és convenient tapar-se molt i no respirar ni per el nas ni per la boca. Aquell que no pugui respirar per una altra banda, és preferible que's quedi a casa.

Les malalties que abunden en aquest mes són els catarros, les bronques dels bronquis, el reuma, els tangers argentins, la tos ferina, el telegames, el dengue i el sablaço.

Durant aquest mes, l'horxata de xufles no ha de figurar com a plat fort en cap taula de restaurant.

Si aquests consells troben que no'ls hi van per la salut, facin lo que vulguin, que nosaltres per això tant amics i pocsoltes com abans. Salut, i bon any 1916.

PAPITU-CONCERT

Ave, bella Carolina: el PAPITU te saluta! Bueno, el PAPITU te saluta i té salut.

Puix encara que és jove i que disfruta
i mai li manca el duro consabut,
té molt enteniment quan va de... *fuerga*,
puix sab que qui gemega ja ha rebut!

Ave, Carolina encantador! Ja ho veus: dos aves
t'han tocat, perquè t'ho mereixes, i fins l'Ave Maria

de Gounod te tocaríem; ja ho crec que te la tocaríem!
i t'assegurem que tocant-te-la sentiries un plaer ubria-
gador; una frisança deleitosa en lo més recòndit del
tú ésser. Reçòn...dit! Que'm surt poètic això! Estic
molt espantat; me sembla que aviat faré versos a la *pà-
lida luna* i a una dispesera velna meva que té uns
cabells més rossos que'ls macarrons a l'italiana.

Tornant a la Carolina (no confondre-la amb un po-
ble de la provincia de Jaén; d'això se'n diu saber
geografal), hem de fer una solemne declaració. De
declaracions per a La Carolina se'n fan sovint en el
Despatx Central dels ferrocarrils de M. a Z. y A.,
però la nostra declaració no és ferroviària sinó amo-
rosa: nosaltres estimem en el sentit més abstracte
de la paraula (no volem compromisos) a la Carolina
perque *es tracta* de la florista més simpaticota i més
gitana (jole!) que té parada en la Rambla, i no diem
que té *parada i fonda* porque no ens volem ficar en
profunditats. Però estem segurs que n'hi ha de parada i
fonda a La Carolina, porque és final de trajecte.

Aquesta dòna, negre com la fatxada del Mundial
Palace, exerceix sobre nosaltres un domini tirànic, una
suggestió molt superior a la de l'Onofroff; no hi ha
que negar que és molt més *suggestiva* ella que l'esmen-
tat professor en ciències amagades. Quan passem per
davant d'ella ens hem d'aturar encara que sigui l'hora
d'anar a cobrar la mesada, i contemplant-la un bon ra-
to no sols veiem la Carolina i tota la provincia de Jaén

en pès, sinó que dividem tot el globo terrestre, amb
els seus dos hemisferis. Creieu-nos, passeu per la Ram-
bla i os en convencereu; va escotada fins una mica
més amunt del llombrigo. Ai, lladre, que'm trencol!

Una dòna tant papitesca mereixia, doncs, que'l
PAPITU la cantés, i per això li dediquem un cuplet.

Estem satisfets perquè hem complert amb el nos-
tre sagrat deure.

Déu ens ho pagui!

LA CAROLINA

(Musica de «La Jardinera Española»)

Jo sóc la popular Carolina,
de les floristes
sóc la regina;
porto sabates
de trenta peles
amb la cameta de cabrit.

Refrà:

Tots m'admiren a mi
tots me busquen la flò,
pro els hi contesto
no, no, no i no.
Donà'ls-hi rasca, sí;
donà'ls-hi lo altre, no;
pro si l'habillen,
sí, no, sí, no, no, no.

No hi ha en la Rambla cap més parada
més ben guarnida,
més ben posada,
puix tant les roses
com els *capullos*
sóc la que'ls tinc més ben posats.

(Al refrà.)

Sóc la florista de més salero;
me'l trec de sobre
si ve un florero,
puix no m'agrada
que a mi'm remenin
tot lo que tinc, total per rès.

(Al refrà.)

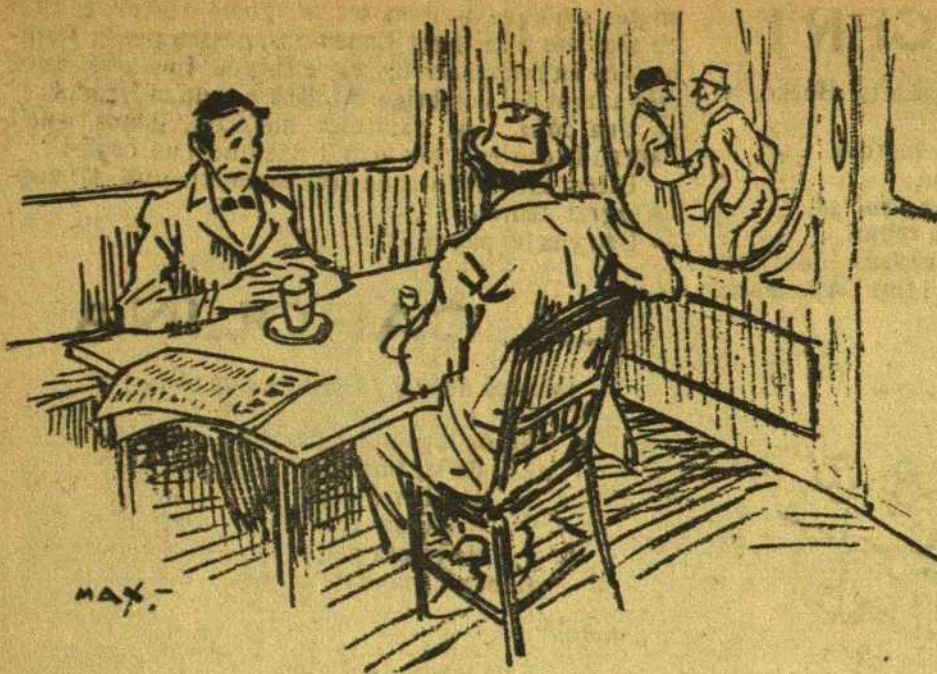

Una nova entitat

Llegim:

«Chone... julio,... etc.

«La juventud de esta localidad, ansiosa de fundar
un «Centro» donde ilustrarse, se reunió para llevar a
efecto sus miras y realizó su proyecto constituyéndose
en colectividad que lleva por nombre «Centro Social
Juventud Cbonense»...

—Crec que ara són molt amics.
—Sí, no hi veuen de cap ull.

Una felicitació de Nadal

Hem rebut els següents versos, enviats per un estimat corresponsal nostre, que creiem dignes de figurar en les pàgines del PAPITU pel seu caient popular i papitesc alhora.

Quan arriba Sant Tomàs
a tots se'ns allarga el nas,
pensant amb delectació
amb el dolçíssim turró
que'ns te promès ja fa un any.
Mes veiem amb desengany
com s'allunya la ventura
de tastar tanta dolçura.
I hem d'esperar assentats
el turrons dels any passats.

Vos que sou del «Barcelona»,
no quedeu com una mona!
Vos que goseu tot el dia
amb gran salut i alegria
de la bella societat
de les raspes de veinat,
veieu, toqueu, ensumeu,
palpeu i potinegeu
des de la gran a la xica,
a la més caia i bonica
i els hi regaleu confits
perque's deixin palpa'ls pits
i totes vénen a vos
com a un sant miraculós:
la Pits, la Pets, la Culera,
la que és guexa del darrera,
la que remena el cendré
millor que la Salomé,
la que és parenta de'n Bufa,

la que al ball va fé una llufa,
la que te'l promès a Sitges,
la que s'orina a les mitges,
la Pepa, la Ben Plantada,
la Fàstics i la Pigada,
totes per vos se pentinen
i pateixen i amoinen;
si no preneu precaucions
os fiquen la mà al caixons
i os remenen els ous frescos,
(si són frescos no son frescos
si són frescos ningú ho sab
i si ho sab s'ho queda al pap).
Cansat de fer corre els dits
pessics grossos i petits,
que ja no'ls queda més pell
del tormell fins al clatell
per enquistar-hi aquells blaus
que les deixen tant salaus.
Mes deixem-nos de raons;
parlem, parlem dels turrons:
lo menys que podríeu fé,
si volguessiu quedar bé,
en honor a tan gran sant
una arroba de crocant
regalar-nos diligent,
una ampolla d'aiguardent
hi podríeu ajuntar;
rés d'arròs ni bacallà:
dues barres de Jijona,
botifarra de la bona,
moxama, vi blanc i pa;
rés més volem demanar
perque no'ns diguin goluts.
I ara, moltíssims saluts,
anys de vida i d'esperança
de conquestes i gaubança,
de República i pessetes,
os desitgen els pastetes
de la casa del davant.

Cartes de suicides

La d'un miserable:

«Un pa de tres lliures mai m'havia deixat satisfet:
una onça de plom, com que no la pairé, me deixarà tip
per temps.»

La d'un que està cansat de viure:

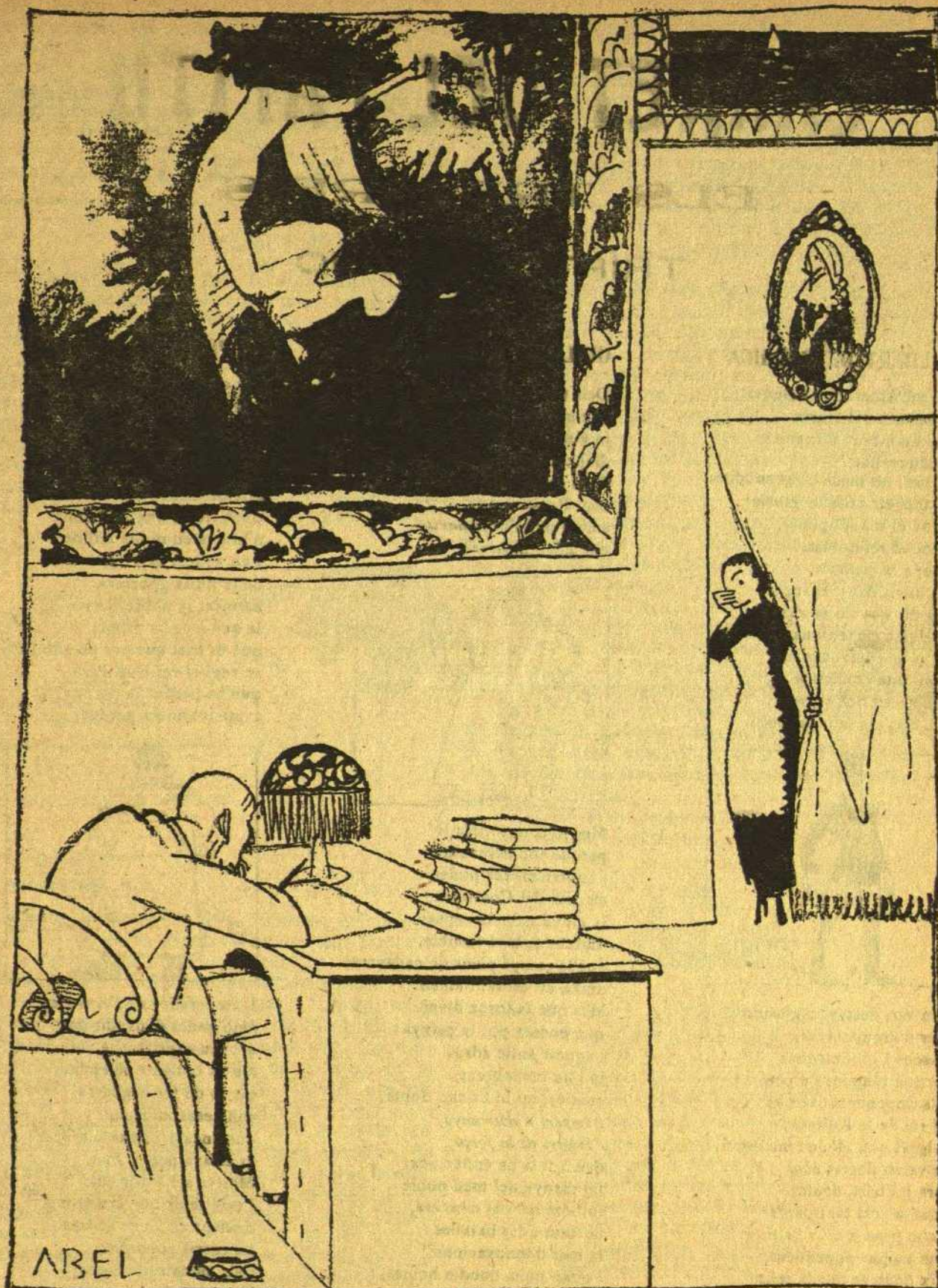
«Señor Juez: Tengo la inmensa satisfacción de..., etc.

La d'un desesperat:

«Primer els pares; la dona i els meus fills després
han anat desapareixent del meu entorn en poc temps...
A casa no hi quedàvem mes que jo i un ganivet...»

«Volia donar el torment de tant terrible soletat a un
altre, per a venjar-me!...»

«Ja quedo venjat! Me'n vaig jo amb ells i deixo el
ganivet sol i plorant sang...»

—Hi ha uns senyors que demanen.
 —Que s'esperin un moment: ofereixe'ls-hi cadires.
 —Oh! No'n tindran prou: vénen a embargar.

CARNET DEL PAPITU

ELS TRES REIS

TRÍPTIC BÉL·LIC

ALBERT DE BÈLGICA

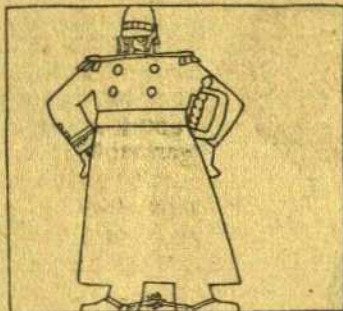
Del rei Albert dels belgues
ne parlarà l'Historia
com un model d'heroica
cavallerositat;
per mi i els meus bons súbdits
són tots els crits de gloria;
jo sóc el rei del poble,
jo sóc el rei-soldat.
Fidel a la paraula,
que havia dat a França,
vaig dir que no entrarien
a Bèlgica els teutons,
pro vaig equivocar-me,
i amb tota confiança
se'm varen ficà a casa
amb tots els seus canons.

I em van destruir esglésies
joies d'arquitectura,
museus i biblioteques
que son temples de pau,
i els imponents exèrcits
del rei de la Cultura,
malgrat que *Al-ber*t me digui,
me varen deixar *blau*.
I ara jo, trist, deploro
la meva sort tant parca
que'm posa a mi a l'altura
d'un vulgar dependent,
puix quan se queda sense
col·locació, un monarca
no és com un meritori,
que'n troba fàcilment.

GUILLEM D'ALEMANYA

Dels sobirans d'Europa
que m'estàn fent la guerra
jo vinc a sè una especie
de papu universal.
Tant França com Italia,
com Rússia i Anglaterra,
amb gust se'm *fumarien*
una àliga imperial.

Mes jo somric irònic
perque sóc invencible
i contra mi rès poden
els reis del Continent;
la meva ardenta espasa
lluïtant es tant terrible,
que'ls camps plens de cadavres
deixa en un santiamén.
Mes que la força diuen
que encara pot la manya
i aquest antic adagi
jo l'he corroborat,
puix és, no hi ha cap dubte,
l'Imperi d'Alemanya,
l'Imperi de la força
que a tots ha enderrocat.
La manya del meu poble
tothom ha vist com era,
portant a les batalles
la mar d'innovacions;
i quan no'm quedin homes,
trobaré la manera
de fer-los automàtics
exèrcits i canons.

PERE DE SERVIA

Per culpa d'un meu súbdit
que va fè un crim horrible,
avui ens fem la guerra
d'Europa les nacions.
Ve-t'aquí un cas de lògica
terriblement sensible:
dues vides, que a Europa
n'hi costen molts millions.
I en aquest xafarranxo
de la lluita guerrera,
ha estat la pobre Servia
la que més ha rebut;
què és trist que per un súbdit
se vegi el rei Don Pere
que ha perdut la corona
i que tot ho ha perdut!

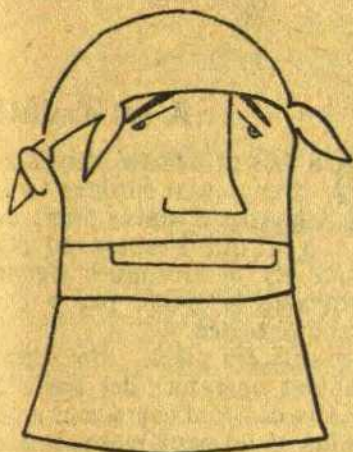
L'emperador de l'Austria,
amb ganes d'invadir-me,
del seu capritxo bèl·lic
me va obligà a sè esclau,
car jo de fer la guerra
volia escabullir-me,
que encara que'm dic *Pere*
jo estava per la *Pau*.
Mes va ser tot inútil
i vaig tenir que armar-me
crident en ió de guerra
als servis enhardits,
i els enemics furiosos
varen logrà enviar-me,
per la meva desgracia,
al *Karageorgewitz*!

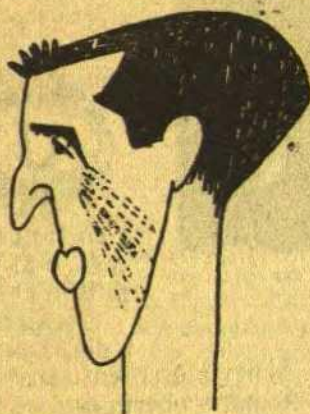
De'n Pichichi i d'altres coses

M'hauria sapigut greu tota la vida i un dia més anar-me'n a l'altre barri sense haver vist an en Pichichi. Era un desig que tenia ficat entre melsa i sagí, i que si arribo a ser femella i a estar d'allò que'n diuen interessant estic segur que'm dona mals resultats. Hauria parit amb un Pichichi més o menys ideal en alguna part del còs, ja'ls hi diré.

Ara, senyors, ja puc morir tranquil. He vist al fenomen de Bilbao i fins l'he tocat amb dissimul. Ara només em falta veure an en Sampere jugar amb el «Barcelona». En Pichichi és un minyó ros que's diu Moreno. Es ben plantat com en Pacàn i gasta colors

En Josep Mari.

En Pichichi.

de Pepa. Sembla aixerit i estar al corrent del lloguer de pis. En fi: un galàn xicot, digne de tenir xicoteta.

Com a jugador, un servidor només l'ha vist en els dos dies en que'ls de l'«Atlètica», se les han espiyades amb els nostres «Barcelonas», i, val a dir-ho: m'ha agradat més que en Puntas. El seu jòc és ràpid, i només deixa de ser ràpid quan va poc a poc. La seva carga, sempre que no li costa anar de nassos, hi fa anar al contrari. El seu *shoot* és fort, encara que alguna volta el fa anar fluix per a despistar. Quan pifa ho fa amb una elegància que vajal mai hi arribaran els de casa! Es tot un jugador. Al menys nosaltres no sabem veure que n'hi falti cap troç. Ah! I que consti, que amb tot i dir-se Pichichi no és parent de'n Pich.

Els dos partits amb que ha començat l'any futbolero han anat com una seda. El primer dia els nostres varen fer-se amos de la fira i varen ensopir als de fóra per 4 a 2. El segon dia la cosa va anar més fineta i només varen guanyar per un goal fet en un moment en que'ls d'allà dalt es rascaven la pampa. No val a badar, que diem els del Pla de l'Os.

Dels nostres, en Bru, bru-tal. En Tiago fent unes entrades comparables a les del Tívoli en tarde de vermouth «a 2 reales» i en Reguera fet una mena de trin-xera. No passava un *alma*. En Torralba, el primer dia super i el segon no tant. Deu ser cosa del dinar. En Massana nano, endinyant cada indirecta i organitzant cada *dribbling* que fins el referee s'hi embabiecava. La gent de davant, molt catxonda, sobre tot en Vinyals i en Mallorqui, que semblen anglesos d'aquells que abans cobraven. L'Alcàntara, el primer dia fet un pinxo i el segon... fet un *axioma* a conseqüència d'un tanto d'aquells que'l tantejador no apunta i que fan gasto d'arnica.

Dels bilbains el porter, el gran Ibarreche, va agradar-me per lo bé que li va aquell jersey tant ajustat. Sembla un Fantomas de color gris. Ah! També sab parar *shoots*! La defensa Hurtado Cortinas (i no vull dir que hagin fet córrer cap cortina) em va resultar. Ja varen pifiar alguna volta, mes què carail ho feien a consciència.

L'Eguia és un mig que si bé de guapot no'n té res, en canvi marca més que la verola. No'l confonguin amb el *egua* i plano de Barcelona i pobles de la gregació per deu cèntims. En Belansteguigoitia (no sé si'm deixo res...) amb els seus 2 m. 50 cm. d'alt i 180 kgs. de pes va fer el seu fet, va carregar amb *milicia* i va rebre amb resignació. En Mestraitua, de *mestra* en té quelcom. Are de *tua* no en sé res.

Eren els davanters l'Acedo, fort com l'*acedo* i que corre més que un lloguer de pis; l'Izeta, força cotitzable; en Zubizarreta, que deuria dir-se *y grega* (per allò de *y grega i zeta*!) i que deu ser aquell que diuen al Tenori: «yo a los Palacios zubi-zarreta»; en Germàn (germanófil per obligació) i en Pichichi, el gran Pichichi.

Són gent que'n sab i que's veu que quan no perden acostumen a guanyar. Mes si volen que un servidor els hi parli amb franquesa, els hi diré que m'agrada més el pa de casa. Som o no som patriotes, què tants... Pichichis!

Sobre tot si les llesques del nostre pa es diuen Mallorqui, Armet i Alcàntara...

Epígrama

Una viuda molt ben feta
i que és maca de debò
va comprar un torreta
per 'llà dalt del Guinardó.
Com que un dia va invitar-me
per que sóc amic, ahir
vareig anà a visitar-la
i tot m'ho va fer seguir.
La fatxada és molt bonica,
però l'han ensarronat,
perque molt la perjudica
tení esbotzat el terrat.

—Desenganya't: els bons talls són pels qui tenen una bona bossa.

Motius de Flix

Armità, Asconé, Alai, Anyora pantorrilles, Abogat dels Pobres, Abogat de les Mosques, Aiguado, Buxaquina, Belo, Bailén, Bullina, Bessó, Belmonte, Bielo, Balagues, Budell, Borrasca, Buberol, Broses, Baldana, Butifarra Sol, Bau, Barrina, Barbes, Bonica, Brossetes, Carlos de Carlos, Cullera, Coia, Caia, Cantó, Caloi, Caicho, Catxap, Camarase, Clavell, Cachurro, Cap Blanc, Cap Verd, Catalet, Cuando, Caga-gerres, Caga-set, Calentar-se, Ca Vinti-Catorze, Cristià Nou, Cachimba, la Calenta, la Caqueca, Cafè la Punyalada, Cafè dels Verds, la Cacha, la Cadete, la Cargola, Cuano, Coixo, Custodi, la Cansalada, Caga Parres, la Cap Temagues, la Crema Culs, la Dian, l'Engracia, l'Esparté, l'Escandalosa, l'Esbotze Llits, l'Esquirol, Ferma, Flaquera, Figot, Ferrereta, Fontanilles, Fotut, Felipet, Francès,

NÚMERO VINENT

VIANDA DEL PRAT

Motius escollits del Prat de Llobregat, que és la terra que alimenta a Barcelona.

Guarín, Granadell, Gallito, Gos de Pressa, Guodato, Guardé, Inseparables, Chè, Joanet de Capsanes, Joanet de la Serra, Janot, Josepó, Llobarro, Llort, Maue'llo, Monet, la Mare Dedente, Marxes, Magineta, Monbrió, Manyeres, Mig Parit, Manena, Muxó, la Magina, Metus, Marca, Marxant, Mateu del Cadirer, Mal Calçat, Marianena, Mig Marica, la Machaco, Nello, Nelet, Ninus, Pecullana, Pitoia, Poch, Pansera, el Pentinat, Pubill, Pet Fave, Pixa Portes, Pintó, Palillo, Pere Pau, la Planxa Matalassos, Patró Nou, Porra, Pentinada, Pere Xiula, Puerto Rico, Prunera, Peixetera, Patronet, Pinxu Cintu, Pixu Pesols, Quelo, Redó, Rafelet, Reiet, Reina, Rei, Republicà Nou, Roig, Rasquerane, Rullat, Sebol, Serepe, Sant, Seriu, la Secuestradora, la Serena Nou, la Sargentu, Secretari, Tito, Turrat, Torero, Tanu, Tres pans i un Cok, Tomate, Trompet, València, Viuda (verge i màrtir), Valera, Voltes, Xarop, Xerxa, Xigu, Xatu Pequeño, Xanxe, Xavall.

A cal dentista

Un dels principals dentistes d'unaciutat europea tenia la sala d'espera plena de gent que s'esperaven per a entrar perquè els hi arranqués alguna cosa, o al menys els hi toqués per a curarls hi el mal que tenien.

Mentres la sala era plena, com diem, a dintre el gabinet operatori del dentista hi havia un client assentat a la cadira d'operacions amb la boca oberta com un badoc o un papa-mosques que s'estés badant al mig del carrer.

De prompte el dentista, ficant-li l'eina a la boca i aplicant-li al queixal la péga estrebada com si volgués fer seguir client i cadira.

Aixís que aquest sent l'estiregaçada del dentista va rompre els aires amb uns ais que esgarriava i partien el cor. Tot era dir: Ail ail ail ai, com si el matessin.

—Per l'amor de Déu, no cridi aixís, li va dir el dentista.

—Es que'm fa molt mal.

—Més mal me fa vostè a mi.

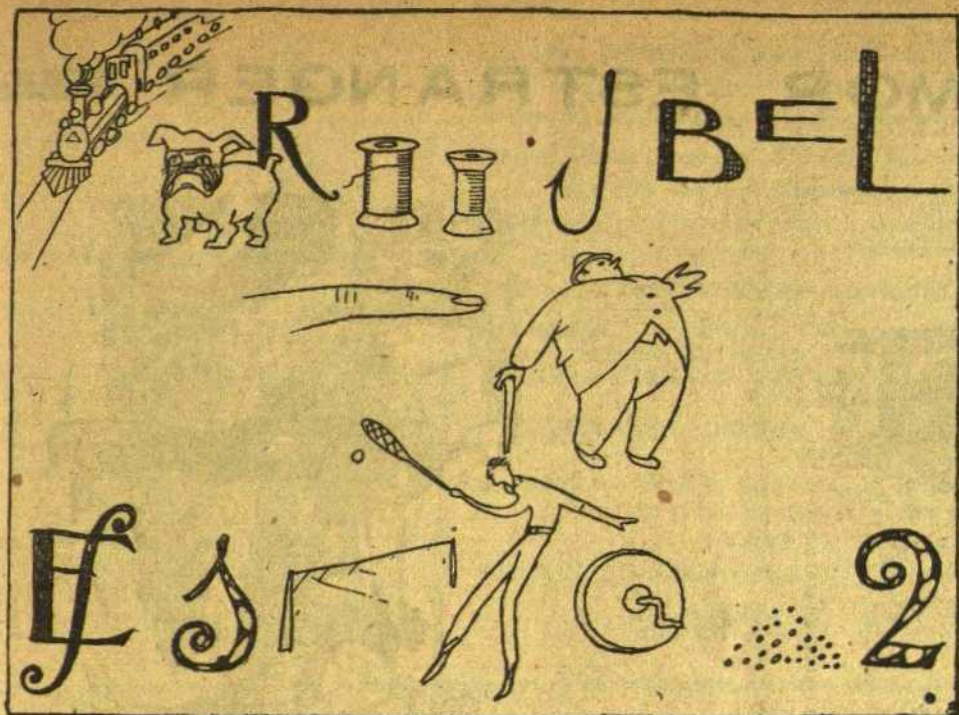
—Jo, mal?...

—Sí, home: perquè amb aquests crits m'esquiva els parroquians que s'esperen a la sala.

Descomunal

Quants n'hi ha que al disputar-se demostrin ser molt valents, però al final de la cosa han d'acudí aquí corrents.

GEROGLIFIC N.º 8

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroqlífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

Recomanem que se'n enviïn les solucions com a material d'impremta, perquè seràn publicades en la secció aludida.

CORRESPONDENCIA

Tres Capats: St.—*Hidrofls*: Del «En el billar» en farem un bon xisto. Geroqlífics endevinats.—*Un B que viu a Gracia*: Va a la cèlebre Biblioteca secreta del PAPITU, que ara com ara només pot ésser consultada pel personal de la Casa.—*Barretets*: St.—*T 2222*: Mirarem d'arreglar-li una miqueta.—*Les Kard O. Jovesipuk*: Li aprofitarem alguna idea. Saludi als amics de Monistrol de Calders.—*Ellac i Nat*: Estàn bé i els aprofitarem per l'error papitesc.—*Sardinópolis*: Li farem amb molt gust, lo mateix que fem al senyor Brut, com vostè demana.—*Franc o Fil*: De l'últim ne farem un bon xisto.—*Mari Concert*: Aquesta setmana té poca novitat.—*D. Pepe Aliat*: Endevinat. Certifiqui-ho als llegidors de Sant Feliu de Guíxols que li preguntin.—*Girbi*: St.—*J. D. C.*: Mirarem de publicar els motius dels llops de mar que'ns envia.—*Un beneit del Casinu Quatre Vents*: Ne farem sortir xistos.—*S. Ous de Reig*: El geroqlífic endevinat. Lo que'ns envia es bonic però poc nou.—*Max*: Rebut el programa. Serà publicat.—*Justo Seyer*: Està bé, però el segon vers ha de dir: *Fas de basto* i ha de suprimir el *bon*.—*Met Kan Dador*: Molt bé. Endevinat.—*Piritipi*: El segon vers ha de dir: *L'as de basto* i ha de suprimir el *cap*.—*J. V.*: Es bonic, però no es nou.—*Coll Comas Fortuny*: Envii-ho amb lletra més clara i més especificat perquè no li entenem allò de Cardedeu.—*Cul d'Olla*: El segon vers ha de dir: *Fas de basto* i res de *cap*. El primer està bé.—*Carda Llarg*: Li publiquem.—*Torra K. Lons I*: Tots dos estàn bé, però en el segon, al segon vers ha de suprimir el *mal*.—*Pal papit-Eras de Calella*: Els tres primers molt bé, però el segon vers del quatre està del tot equivocac. Estudiï'l bé i veurà. Aquest ha sigut el que ha costat més d'endevinar per ara. Cada dia aniràn sent més difícils.—*Un papitesc*: Rebut els macos motius de Palamós, que seràn insertats com se mereixen.—*Pel·liculo-ro*: Carambes, home, quant temps sense saber res de vostè. I doncs, com està? Bé! Molt bé, home, molt bé! Els geroqlífics endevinats, però el segon vers del segon l'ha de modificar. Lo

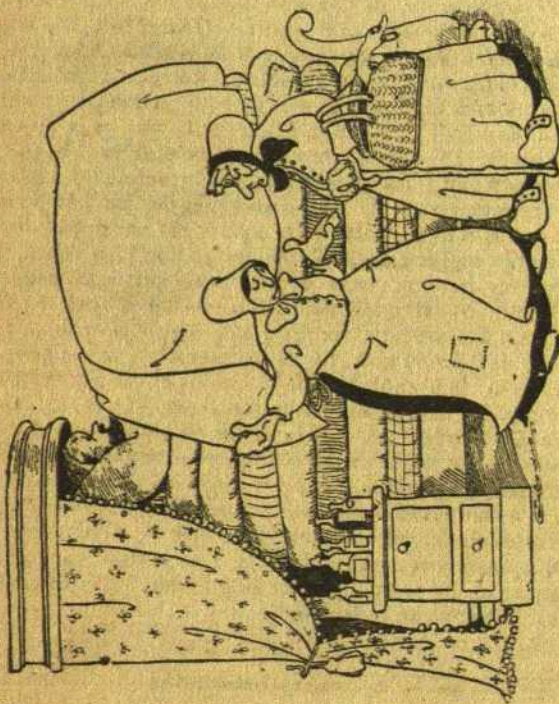
que'ns envia ho posem en cartera per aprofitar-ne les idees.—*Papitu Gonzalitu*: Els seus treballs denoten condicions. Vagi enviant.—*Mari Concert*: La solució endevinada, menys el segon vers. Lo que ens envia es materia papitesc.—*Un manresà tranquil*: St.—*Un admirador del Sacas de Sans*: Endevinat. Els acceptem de totes maneres.—*S. Ous de Reig*: El segon vers del primer equivocac, l'altre endevinat del tot.

Mas Sagrosso: Està bé, però té poca novitat allò de la llet.—*J. M. Fernàndez*: El posem a la col·lecció.—*En David de la colla dels Timits*: Ens quedem dugues coses que son molt boniques.—*Patata podrida*: Endevinat.—*La Navarra catalana*: Hermosa navarra, l'ha endevinat. La felicitem i desitgem conèixer-la per dar-li les més expressives.—*Kard A. Gusht*: Per molts anys. També l'ha endevinat.—*6 Kr Halls Streets*: També.—*El Noi de cal Manco*: Rebut els motius de la gran ciutat de la Seo d'Urgell que venen a enriquir la nostra magnífica col·lecció de motius. Seràn publicats.—*Pagès del Prat*: Te tota la raó. Varem examinar la llista i varem veure que encara no havien sortit, però ja ne tenim tres remeses en cartera. Els publicarem amb molt gust.

Joan Vaina: Li aprofitarem l'idea.—*Raffles Francoll*: El primer està equivocac del segon vers. L'altre està endevinat del tot.—*Un que la té grossa*: St.—*Pep Lloberas*: St.—*Fava Lluenta*: Solució encertada. Lo que'ns envia ens servirà d'idea.—*Torretas Petit*: Endevinat. Lo que'ns envia sortirà.—*Jot Pretu*: St.—*J. P. Casat de q*: Saludem al grandios cronista guerrero en Buendia y Gassol. La solució endevinada.—*El noi de cal Manco*: Endevinat. Lo altre serà aprofitat.

Un que no escriu bé: El quart no l'ha endevinat del tot. Els altres sí. Saludem al gran Buendia.—*Oba*: Molt bé, suprimint el *mal*.—*Un que la té llarga*: Només n'ha endevinat el primer vers.—*Una argentina*: La solució del geroqlífic està bé la primera part, la segona no perquè és molt difícil i tothom s'equivoca. Estudiï'l i ho veurà. Els treballs que'ns envia serviràn per idees. Li agrairé de tot cor que'm digui allí on la puc visitar per dar-li les més expresives gracies.—*K. Alenta Kicos*: El primer vers molt bé, però el segon no l'ha encertat.—*J. P. Casat de q*: Vostè està equivocac en lo que diu de que no contestem les cartes. Tingui paciència i ho veurà, perquè no podem pas contestar centenars de cartes en cada número. La solució del quart geroqlífic està bé el primer vers. El segon, no. Els treballs serviràn per xistos.—*Hidrofls*: La solució de les bitlles està bé el primer vers, el segon, no. L'altra solució està molt bé. De lo que'ns envia ne 'arem xistos.—*Licinio*: Es molt bonic i li publicarem.—*J. K. 2. C. S. Antoni de C.*: Endevinat.—*Phix Hota*: El segon vers del que vostè demana és molt difícil d'endevinar. Examini'l anomenant totes les figures que hi ha, i veurà com s'endevina. L'altre solució és encertada.—*Tremp-a-Fort*: St.—*Franc o Fil*: Li publiquem el xisto, que es colossal.—*Pepe de Sant Mori*: Els motius d'aquesta vila seràn publicats. Les solucions son encertades menys el segon vers de la primera. Felicito als seus estimats companys de redacció.

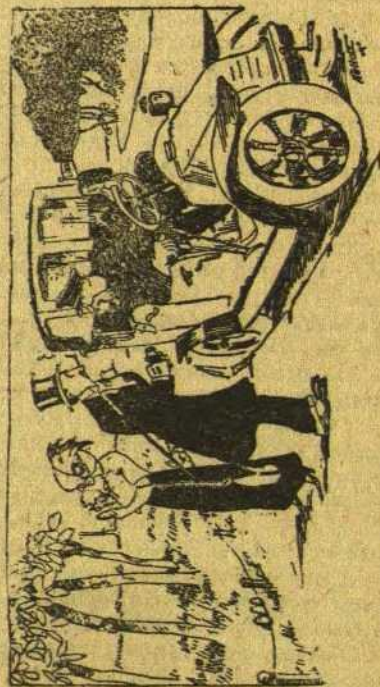
L' HUMOR ESTRANGER

—Com que'l metge l'ha polsat i l'ha trobat tant baix...

—El vi, quan més vell millor: sobre tot si és generós.

—Tot plegat, 22 pessetes.
—Jo que'm pensava que m' sortiria més barato que a la fonda...

—Aquest goç que duc no val res. Sempre'l tinc darrera els talons.
—Es molt intel·ligent: us deu haver vist tirar.

MONSTRUÓS ACONTEIXEMENT MERCANTIL

La Casa **BASTIDA**, passeig de Gracia, 18, vol fer participar de sos beneficis als clients, obsequiant-los amb un magnífic xalet, rodejat de jardins

El nostre sistema de vendre a petit benefici ens ha proporcionat un augment de venda colossal
Any 1909, venda: 50,000 pessetes.—Any 1914, venda: 450,000 pessetes
Aquesta casa, com que tots els materials són de la seva fabricació, no alterarà els preus mai

Relació d'alguns articles per a demostrar les avantatges de varies seccions:

SASTRERÍA AMERICANA.—Trajos i Abrics fets amb perfecció com de mida, tall anglès i amb teles de *gran chic*, a 10, 15, 20, 25, i 35 pessetes els més superiors. Impermeables anglesos, a 25 pessetes.—Pantalons, a 4'95 pessetes.—Armilles fantasia, a 2'95 pessetes

SOMBRERERÍA.—100,000 gorres angleses, a 1'45 pessetes.—100,000 berrets castor, a 3'95 pessetes

CAMISERÍA.—Camises superiors, a 1'45 pessetes.—Colls i punys, a 0'25 pessetes, amb el 10 per 100 de descompte.—Corbates, a qualsevol preu

GENRES DE PUNT, a preus de fàbrica

SABATES, forma americana, a 9'95 pts.—**MOCADORS DE BUTXACA**, a 0'25 pts.

VENDES AL COMPTAT

Als que sense moure's de casa vulguin adquirir un trajo fet a mida, mitjançant una quantitat a compte, els enviem mostres, un catàleg, un centímetre i un sistema especial per a pendre's la mida un mateix.

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

Impotencia

Debilitat sexual, perdues, etc.
Curació per un nou procediment. Rès de medicaments!

Calvos

Els joves que'ls hi cau el cabell i es tornen calvos poden recuperar la seva cabellera i no aparentaran més edat de la que tenen. Rès de *crece-pelos* ni altres històries!

Clínica de terapèutica física. — Rambla del Centre, 7. principal (davant del Liceu). — De set a vuit

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

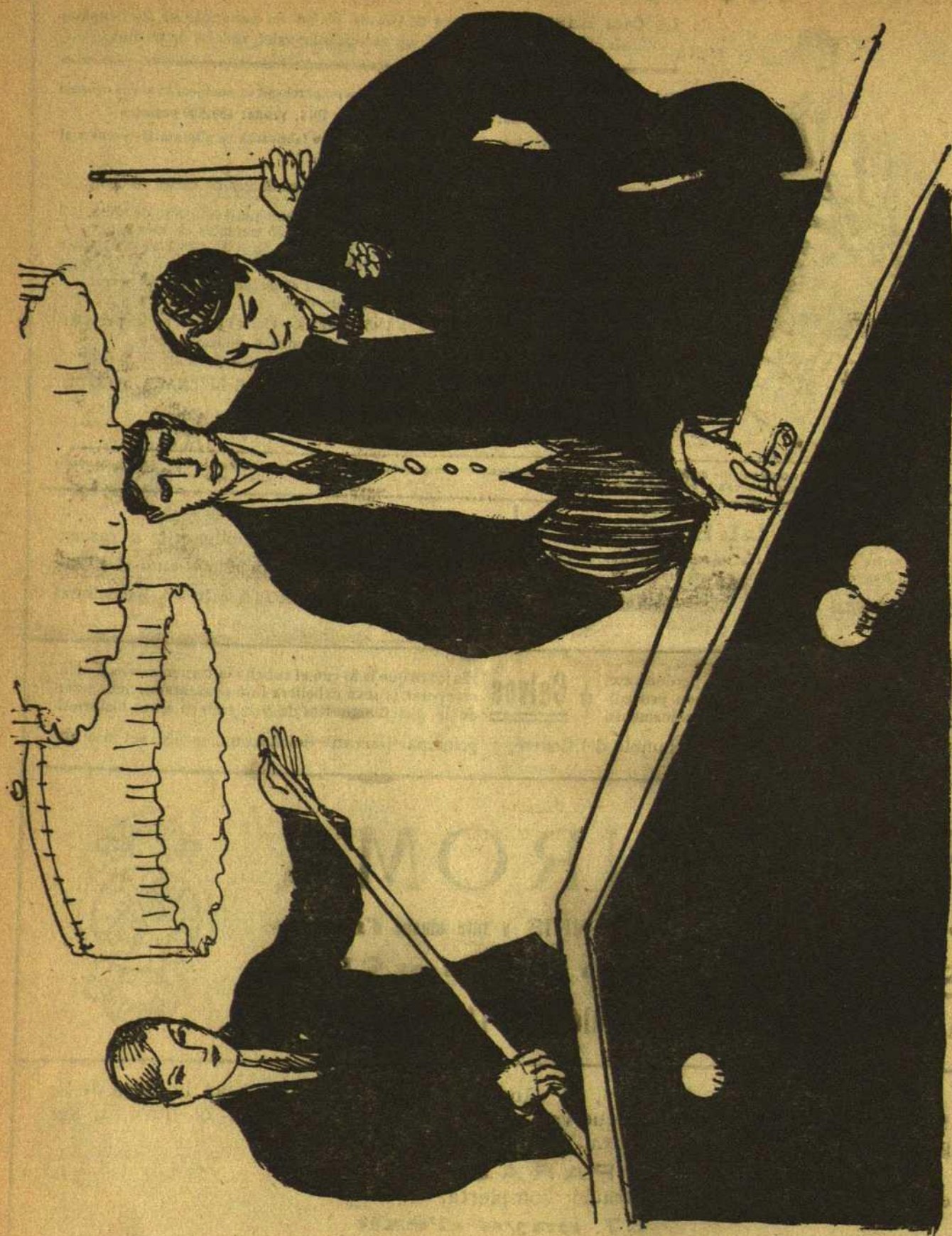
Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació complerta.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Conde del Asalto, 28. BARCELONA

— Noí, tot just l'has llepada.